

K. Slagstad svarer

KOMMENTAR

KETIL SLAGSTAD

E-post: ketil.slagstad@tidsskriftet.no

Ketil Slagstad er medisinsk redaktør

Ingen oppgitte interessekonflikter

Takk til Eivind Meland for hyggelig kommentar til mitt essay. Min intensjon var å analysere hvordan hivhistorien er sammenflettet med homohistorien og hvordan hivaktivismen fikk varige konsekvenser for medisinsk forskning. Dernest spurte jeg om denne historien kan informere oss om hvordan vi skal møte utfordringer i arbeidet mot hiv og for marginaliserte grupper i dag.

Melands kommentar faller på siden av min artikkel. Hans intensjon er å gå i rette med den seksuelle revolusjonen sett fra sitt personlige ståsted. Jeg er usikker på om medisinen kan hjelpe oss med å besvare spørsmålet om hva som er et godt liv. Snarere synes jeg vi bør bruke vår fagkunnskap til å hjelpe folk til å leve så godt som mulig med sine kropp og seksualiteter. Vår oppgave er blant annet å informere om og oppfordre til adferd som reduserer risiko for sykdom.

Meland glemmer å nevne hvilken betydning den seksuelle revolusjonen har hatt for kvinners rettigheter (ikke minst rett til å bestemme over egen kropp) og likestilling og også for avpatologiseringen av menneskelig seksualitet (Norsk psykiatrisk forening fjernet homoseksualitet som diagnose i 1977, mens WHO fjernet diagnosen fra ICD-10 først i 1990). Meland skriver at «mennesket kan ikke realisere sitt livspotensial utelukkende som et frigjøringsprosjekt» og at «den seksuelle revolusjon [ikke] er et støtteverdig prosjekt når den fysiske tiltrekning gjøres til et hovedmål for identifikasjon og identitet». Men hvem er «mennesket» han adresserer? Hivhistorien viser oss jo nettopp hvordan majoritetssamfunnets var døve for hivaktivistenes rop. Deres erfaring av død og ødeleggelse var ikke «menneskets».

Jeg leser Melands innlegg som ett i en rekke forsøk på å delegitimere og avfeie minoriteters kamp gjennom merkelapper som «identitetspolitikk» og konkurranse om «offerlegitimitet». I realiteten er dette ofte bare en lenge marginalisert gruppes ønske om å delta i arbeidet med å skape et bedre samfunn – for alle.
